

29. 3. 2007

ID: 47141

Důkaz listinou

Popírá-li účastník občanského soudního řízení pravdivost obsahu výpovědi učiněné do protokolu v jiném řízení, nemůže soud založit skutkový závěr pouze na tomto listinném důkazu, aniž by k objasnění sporných skutečností provedl důkaz výslechem této osoby jako svědka podle ustanovení § 126 o.s.ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 731/2006, ze dne 6.3.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. J. Š., zastoupeného advokátkou, proti žalované České republice - Nejvyššímu kontrolnímu úřadu, zastoupené advokátkou, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 14 C 19/2001, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. října 2005, č.j. 11 Co 340/2005-151, tak, že rozsudek městského soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 15. dubna 2005, č.j. 14 C 19/2001-119 se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 7 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Dopisem ze dne 27.11.2000 žalovaná sdělila žalobci, že s ním okamžitě zrušuje pracovní poměr podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce. Porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem spatřovala v tom, že žalobce „dne 2.11.2000 v D. baru, P. 5 předal Ing. Z. L., předsedovi představenstva L., a.s. a Ing. A. K., členu představenstva L., a.s. část kontrolního protokolu z kontrolní akce č. 00/01 „Hospodaření se státním majetkem v procesu privatizace zdravotnických zařízení včetně majetkových účastí státu, které byly převedeny na Fond národního majetku ČR“, na které se žalobce účastnil jako vedoucí skupiny kontrolujících“. Tímto jednáním žalobce podle názoru žalované porušil „jednu ze základních povinností zaměstnance stanovenou v § 73 odst. 2 písm. b) zák. práce, tj. povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu zaměstnání, tj. při výkonu kontrolní činnosti, a které v zájmu zaměstnavatele, tj. NKÚ, nelze sdělovat jiným osobám“, a porušil rovněž povinnost vyplývající pro něj „přímo ze zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, kde je v § 22 odst. 2 písm. f) v rámci povinností kontrolujících stanovena také povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se kontrolující dozvěděli při výkonu kontroly, a nezneužívat znalostí těchto skutečností“.

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Žalobu odůvodnil zejména tím, že důvod tohoto opatření je „nepřezkoumatelný“, jeho vymezení je „neurčité, nejasné a kdykoli zaměnitelné nebo měnitelné“, a že se vytčeného porušení pracovní kázně „nedopustil skutkově vůbec“. Zdůraznil, že jmenovaným osobám „nepředal vůbec nic“, a že „naopak je pravdou“, že na schůzce v D. baru dne 2.11.2000 mu byl předán k nahlédnutí „nepodepsaný bezhlavičkový papír“, který byl poté „extra legem“ zajištěn policejním orgánem. Jednalo se přitom o pracovní verzi textu z počítače, ke které měl přístup kromě žalobce jakýkoli pracovník informatiky (správce sítě), každý z ředitelů a další personál žalované, který průběžně navštěvuje kanceláře zaměstnavatele. Navíc – jak dále uvedl – kontakt s L. a.s. měli již dříve někteří zaměstnanci žalované, „takže takový text mohl být získán touto stranou kdykoli před tím a prakticky od jiných osob než ze strany žalobce“. Podle jeho názoru je předmětné okamžité zrušení pracovního poměru úkonem, který „jistě nemá na mysli zákoník práce“ a který je „i v přímém rozporu s § 7 zák. práce a zakládá zneužití výkonu práv a povinností z pracovněprávního vztahu“.

Obvodní soud pro Prahu 7 rozsudkem ze dne 15.4.2005, č.j. 14 C 19/2001-119 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 5.800,- Kč „k rukám jejího zástupce“. Z provedeného dokazování (zejména z listinných důkazů – protokolů o výslechu svědků Ing. A. K., Ing. Z. L. a RNDr. L. K. a z protokolu o hlavním líčení ze dne, obsažených ve spise Obvodního soudu pro P. 5 zn. ve věci trestního stíhání žalobce pro trestné činy přijímání úplatku) soud prvního stupně zjistil, že žalobce (pracující u žalované od 3.1.1994 jako kontrolor) se jako vedoucí skupiny kontrolujících „zúčastnil kontrolní akce č. 00/01 (kontrola privatizace S. l. l. T.) a dne 2.11.2000 v D. baru předal zástupcům společnosti L. a.s. několik listin, mimo jiné i část kontrolního protokolu (str. 7-11) ze zmíněné kontrolní akce“. Podle jeho názoru žalobce tímto jednáním „porušil povinnost mlčenlivosti uloženou mu jednak zákoníkem práce a dále speciálně zák. č. 166/1993 Sb.“, neboť předal část kontrolního protokolu jiným osobám, „čímž

jim zpřístupnil skutečnosti, o nichž se dozvěděl v průběhu kontrolní akce, a navíc tak učinil vůči osobám, které mohly mít z výsledků této kontrolní akce prospěch a měly tak na jejím výsledku zájem". S přihlédnutím k tomu, že povinnost zachovávat mlčenlivosti o skutečnostech, o nichž se žalobce dozvěděl v souvislosti s prováděnou kontrolou, „soud považuje za základní povinnost zaměstnance ve funkci kontrolora NKÚ“, a dále „s ohledem na ostatní okolnosti případu, zejména osoby, jimž byly tyto skutečnosti poskytnuty“, dospěl soud prvního stupně k závěru, že se „v daném případě jednalo o porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem“. Protože okamžitě zrušení pracovního poměru splňuje rovněž všechny formální náležitosti vyžadované zákoníkem práce (bylo provedeno písemně, jeho důvod byl skutkově vymezen dostatečně určitě a nezaměnitelně a bylo žalobci doručeno ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy se žalovaná o tomto důvodu dozvěděla), jde o platný právní úkon.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26.10.2005, č.j. 11 Co 340/2005-151 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 5.150,- Kč „s 19% DPH“ k rukám advokátky. Odvolací soud přisvědčil názoru soudu prvního stupně, že žalovaná v dopise ze dne 27.11.2000 vymezovala důvod okamžitého zrušení pracovního poměru žalobce „zcela jasně, určitě a nezaměnitelným způsobem“ a že tedy sporný zrušovací projev vůle „má formální náležitosti předpokládané ust. § 55 zák. práce“. Rovněž ve shodě se soudem prvního stupně dovodil, že skutková zjištění vyplývající z obsahu spisu Obvodního soudu pro P. 5 zn. ve věci trestního stíhání žalobce pro trestné činy přijímání úplatku (především ze svědeckých výpovědí Ing. A. K., Ing. Z. L. a RNDr. L. K., kteří dne 23.11.2000 před Policií ČR P. 7 - Úřadem vyšetřování uvedli, že v době a místě uvedených v předmětném okamžitém zrušení pracovního poměru žalobce předal svědkům Ing. K. a Ing. L. inkriminovaný protokol) „nepochybně prokazují existenci vytčeného porušení pracovní kázně“ žalobcem. Jelikož se jednalo o výpovědi svědků učiněné bezprostředně po vytykaném jednání, kdy stejně tak jako v civilním řízení i svědci v trestním řízení vypovídají po poučení o hrozbě možného trestního stíhání v případě křivé výpovědi, „není relevantní námitka žalobce, že v tomto směru nelze výpovědi svědků v rámci trestního řízení použít jako důkaz v tomto civilněprávním sporu“. Podle názoru odvolacího soudu tak „bylo nepochybně zjištěno, že žalobce jmenovaným osobám předal část kontrolního protokolu, tedy listiny obsahující skutečnosti, o kterých se dozvěděl jako pracovník (kontrolor) žalované při výkonu práce - kontroly, a tím porušil jak ustanovení § 73 odst. 2 písm. b) zák. práce, tak zák. č. 166/1993 Sb., a to ust. § 22 odst. 2 písm. f)“, podle něhož kontrolující jsou povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly, a nezneužít znalostí o těchto skutečnostech. Při hodnocení intenzity porušení pracovní kázně vzal odvolací soud v úvahu zejména postavení žalované ve společnosti, kdy - jak zdůraznil - se jedná „o jednu z nejvýše postavených institucí“, která vykonává kontrolu např. hospodaření se státním majetkem a finančními prostředky, plnění státního rozpočtu (přičemž zjišťované skutečnosti podléhají kontrole Úřadu bez ohledu na druh a stupeň utajení), která vykonává kontrolu i u ministerstev a která je nezávislým kontrolním orgánem České republiky (srov. § 2 a § 3 zákona č. 166/1993 Sb.); proto, poruší-li zaměstnanec (kontrolor) tohoto Úřadu povinnost mlčenlivosti, která je mu uložena nejen zákoníkem práce, „ale ještě výslovně citovaným zákonem“, pak podle názoru odvolacího soudu „se nepochybně jedná o tak závažné porušení pracovní kázně, jak má na mysli ust. § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce“. Z těchto důvodů se odvolací soud „ztotožnil se závěry soudu prvního stupně“ a napadený rozsudek jako správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

V dovolání proti tomuto rozsudku odvolacího soudu žalobce namítal, že v daném případě nebyly v rozporu s ustanovením § 6 o.s.ř. spolehlivě zjištěny sporné skutečnosti a že „prakticky jediným důkazním materiálem“ se pro soudy obou stupňů stal obsah vyšetřovacího spisu. Dovolatel vytkl soudům, že při hodnocení důkazního materiálu „nevzaly do úvahy“, že v trestní věci vedené proti žalobci dosud neproběhlo hlavní líčení, neboť zde zahájené řízení bylo již před několika lety přerušeno. Žalobce do této doby neměl možnost k výpovědím svědků, o které opírají svá zjištění soudy obou stupňů, se vyjádřit, popřít je či je vyvrátit, přičemž - jak zdůraznil - v tomto stádiu trestního řízení je možno také očekávat, že žalobce bude obžaloby zproštěn a dotčené výpovědi svědků budou shledány jako nepravdivé. Za této situace, kdy se žalobce navíc vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemohl osobně jednání soudů zúčastnit, bylo podle jeho názoru „nezbytné“ zjistit skutkový stav věci „zvláště pečlivě, za pomoci dalších důkazů“, a kromě toho nebyla nikdy před soudem předložena ani přečtena listina či listiny, které podle jeho tvrzení měly být svědkům prostřednictvím žalobce předány. Dovolatel má zato, že tímto postupem soudů mu bylo „upřeno právo na spravedlivý proces tak, jak má na mysli ustanovení článku 36 a následujícího zákona č. 2/1993 Sb. Listiny základních práv a svobod“, a že soudy tím, že „nepřipustily provedení rozhodujících důkazů, postavily svá rozhodnutí a právní názor na neúplném a pro vlastní rozhodnutí ve věci nepostačujícím důkazním stavu věci, a tudíž ani nemohly dospět k adekvátním skutkovým, natož právním závěrům“. Podle jeho názoru kdyby soud prvního stupně i soud odvolací „správně vnímal souvislosti obsahu trestního spisu, musel by dospět k jednoznačnému závěru, že výpovědi svědků, kteří by měli usvědčovat žalobce ze zvláště hrubého porušení pracovní kázně, mohou být motivovány jejich vlastním osobním zájmem, neboť, kdyby vypovídali jinak, mohli by vystavit sami sebe nebezpečí trestního stíhání“. Takovéto „skutečně účelové“ výpovědi z předmětných protokolů „nemohou sloužit jako důkaz pro spolehlivý závěr, že byly splněny podmínky ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce“, nýbrž - jak dovolatel zdůraznil - „tito svědci měli být vyslechnuti soudem v tomto řízení“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu,

případě i soudu prvního stupně, zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval tím, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst. 3 o.s.ř.].

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen. Protože dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. není v této věci přípustné (ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí ve věci samé, které by odvolací soud zrušil), může být přípustnost dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Žalobce v dovolání - mimo jiné - nastoluje právní otázku, zda lze založit závěr o skutkovém zjištění, určujícím pro právní posouzení věci samé, na listinném důkazu - protokolu o výpovědi svědka učiněné v jiném (neskončeném) řízení, i když účastník občanského soudního řízení pravdivost tohoto důkazu (jeho obsahu) provedeného v jiném řízení zpochybňuje a navrhuje provedení důkazu výsledkem svědka. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že posouzení uvedené otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je v tomto směru podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. provedeném bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Dokazování, které soud v občanském soudním řízení provádí zásadně při jednání (§ 122 odst. 1 o.s.ř.), slouží ke zjištění skutkového stavu věci, na jehož základě soud rozhoduje o věci samé (§ 153 odst. 1 o.s.ř.). Zákon neurčuje, jakými důkazními prostředky má účastník řízení splnit svoji důkazní povinnost (§ 120 o.s.ř.) navrhopat důkazy k prokázání svých tvrzení (neurčuje rozsah skutečností připuštěných jako důkaz); z tohoto hlediska nestanoví žádná omezení a podává pouze příkladný výčet důkazních prostředků, které nejčastěji přicházejí v úvahu. Obecně mohou za důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výsledky svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů a právnických osob, listiny, ohledání a výslech účastníků (srov. § 125 o.s.ř.).

Z uvedeného vyplývá, že důkazním prostředkem listinné povahy v občanském soudním řízení může být - podle okolností projednávané věci - též protokol o výslechu (výpovědi) svědka, který byl učiněn v jiném (např. trestním) řízení. S názorem odvolacího soudu, že tento listinný důkaz, ač jeho pravdivost a věrohodnost žalobce v průběhu

řízení zpochybňoval a navrhoval jako důkaz přímý výslech svědka, bez dalšího postačuje k prokázání sporné skutečnosti významné pro posouzení dané věci (tj. toho, zda se žalobce dopustil jednání, jímž žalovaná odůvodnila okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 27.11.2000), neboť – jak odvolací soud zdůraznil – v obou řízeních „svědci vypovídají po poučení o hrozbě možného trestního stíhání v případě křivé výpovědi“, však nelze souhlasit.

Občanské soudní řízení je ovládáno - mimo jiné - zásadou přímosti (bezprostřednosti), která je vyjádřena v ustanovení § 122 odst. 1 o.s.ř. tím způsobem, že dokazování zásadně provádí soud, jenž rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému je třeba předvolat účastníky řízení (§ 115 odst. 1 o.s.ř.). Dokazování mimo jednání procesního soudu (dožádaným soudem nebo mimo jednání předsedou senátu z pověření senátu) zákon umožňuje pouze výjimečně za předpokladu, že to je účelné (§ 122 odst. 2 o.s.ř.); hlediskem je zejména nákladnost nebo obtížnost provedení důkazu před procesním soudem (výslech svědků mimo obvod soudu nebo upoutaných na lůžko apod.). I při dokazování prováděném mimo jednání mají účastníci právo být přítomni, aby – stejně tak jako při provádění důkazů při jednání - mohli uplatnit své procesní právo vyjádřit se k důkazům, které byly provedeny (§ 123 o.s.ř.), případně se souhlasem předsedy senátu klást svědkům otázky (§ 126 odst. 3 o.s.ř.). Postup při dokazování a pořadí, v jakém budou jednotlivé důkazy prováděny, určuje předseda senátu v závislosti na povaze věci, s cílem, aby hned na počátku dokazování byly soustředěně provedeny takové důkazy, které nejlépe osvětlí skutkový děj.

Soud není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny navržené důkazy. Soud je oprávněn posoudit důkazní návrhy účastníků a podle své úvahy rozhodnout, které z navržených důkazů budou provedeny (§ 120 odst. 1 věta druhá o.s.ř.); soud především neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci, jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby byl účelově prodloužen spor. Z toho vyplývá, že při objasňování skutkového stavu věci (tj. při zjišťování skutečností předvídaných skutkovou podstatou právní normy) by soud měl dbát na to, aby byly provedeny takové z navržených důkazů, které jsou v daném případě k prokázání sporných skutečností nejvhodnější. Je-li k prokázání sporné skutečnosti navrhováno více důkazů, může vhodnost důkazu (z hlediska jeho schopnosti prokázat danou spornou skutečnost) určovat také jeho povaha.

Při provádění důkazu výslechem svědků (§ 126 o.s.ř.), na němž se mohou aktivně podílet i samotní účastníci řízení tím, že se souhlasem předsedy senátu mohou svědkům dávat otázky (§ 126 odst. 3 o.s.ř.), případně výslechem znalců (§ 127 o.s.ř.) nebo účastníků řízení (§ 131 o.s.ř.), se jednoznačně projevuje již zmíněná zásada přímosti (bezprostřednosti), neboť při hodnocení těchto důkazů spolupůsobí vedle věcného obsahu výpovědi i další skutečnosti, které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti výpovědi – nemohou být vyjádřeny v protokolu o jednání (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.1968, sp. zn. 2 Cz 11/68, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod poř. č. 62, ročník 1968). Při důkazu výpovědi svědka soud vyhodnocuje věrohodnost výpovědi nejen z toho, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci, ale též s přihlédnutím k tomu, jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, ke způsobu reprodukce skutečností, o nichž vypovídá, a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.). Oproti tomu u jiných důkazních prostředků, například u listin (§ 129 o.s.ř.), písemného znaleckého posudku (§ 127 odst. 1 o.s.ř.) nebo protokolu o výslechu účastníka řízení či svědka před dožádaným soudem (který - jak uvedeno výše - je možno provést jen výjimečně - srov. § 122 odst. 2 o.s.ř.), je vliv skutečností nezachytitelných v protokolu o jednání na hodnocení jejich věrohodnosti vyloučen. Z tohoto důvodu, vzhledem k zásadě přímosti, je nepřijatelné nahrazovat důkaz výslechem svědka (§ 126 o.s.ř.), který byl navržen a lze jej objektivně provést, pouhým přečtením protokolu o výpovědi vyhotoveném v jiném řízení, i kdyby v tomto jiném řízení vyslychaná osoba vypovídala po poučení o následcích křivé výpovědi, neboť - kromě toho, že se účastníci občanského soudního řízení nemohou aktivně podílet na výslechu této osoby - soud nemůže posoudit věrohodnost (pravdivost) tohoto důkazu (jeho obsahu) s přihlédnutím k výše zmíněným skutečnostem nezachytitelným v protokolu, které významně dokreslují celkový názor o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností. Takový důkaz listinou, který nabízí pouze písemně zachycenou výpověď osoby ke skutečnostem významným pro právní posouzení věci samé, nelze z hlediska jeho schopnosti prokázat sporné skutečnosti s co nejvyšší mírou jistoty (pravděpodobnosti) považovat za vhodný a dostačující, neboť v případě, jestliže účastník řízení pravdivost obsahu protokolu o výpovědi popírá, musí mít rovněž reálnou možnost svá tvrzení prokázat.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že v případě, popírá-li účastník občanského soudního řízení pravdivost obsahu výpovědi učiněné do protokolu v jiném řízení, nemůže soud založit skutkový závěr určující pro právní posouzení věci samé pouze na tomto listinném důkazu, aniž by k objasnění sporných skutečností provedl důkaz výslechem této osoby jako svědka podle ustanovení § 126 o.s.ř.

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto podle ustanovení § 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř. zrušil, a protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek

odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)